

Jag har delat bönen mellan Mig och min tjänare...

Publicerad: 09 September 2009

Abu Hurayra sade: Jag har hört profeten — må Guds frid och välsignelser vara över honom — säga: Gud — mäktig och sublim — har sagt:

Jag [Gud] har delat bönen mellan Mig och Min tjänare i två delar. Då Min tjänare [reciterar Koranens första kapitel, al-Fâtihah, och] säger: "Lov och pris tillkommer Gud, världarnas Herre." Säger Gud, upphöjd och prisad: "Min tjänare har prisat mig."

Och då han säger: "Den Barmhärtige, Den Nåderike" Säger Gud, upphöjd och prisad, "Min tjänare har upphöjt mig".

Och då han säger: "Domedagens konung." Säger Gud, upphöjd och prisad, "Min tjänare har förhärligat Mig". (Och vid ett tillfälle sade Han: "Min tjänare har underkastat sig Min makt.")

Och då han säger: "Dig tillber vi, Dig anropar vi om hjälp." Säger Gud, upphöjd och prisad, "Detta är mellan Mig och Min tjänare, och Min tjänare skall få det som han har bett om".

Och då han säger: "Led oss på den raka vägen. Den väg de vandrat som Du har välsignat med Dina gåvor; inte de som har drabbats av Din vrede och inte de som gått vilse!" Säger Gud, upphöjd och prisad, "Detta är för Min tjänare, och Min tjänare skall få det som han bett om".

Ibn al-Qayyim (må Guds nåd vara över honom) sade: Och då han [som reciterar och ber med kapitlet al-Fâtihah] säger: Lov och pris tillkommer Gud [Allâh], världarnas Herre [Rabb], stannar han en kort stund upp för att invänta sin Herres svar: "Min tjänare har prisat Mig." Då han säger: "Den Barmhärtige, Den Nåderike", väntar han på svaret: "Min tjänare har upphöjt mig." Och då han säger: "Domedagens konung", väntar han på svaret: "Min tjänare har förhärligat Mig".

Det är hans hjärtas glädje, hans ögons förnöjelse och hans själs lycka att Hans Herre säger om honom: "Min tjänare" tre gånger. Vid Gud! Om begärens ångor och själens mörker inte låg över hjärtana, skulle de ha flugit ut av lycka och glädje då deras Herre, Skapare och Gudom säger: "Min tjänare har prisat Mig, Min tjänare har upphöjt Mig, och Min tjänare har förhärligat Mig." Då skulle det finnas plats i hans hjärta att bevittna (verkligheten) i de tre namn som är grunden för alla de Sköna Namnen, och dessa är: Allâh, ar-Rabb och ar-Rahmân...

Då han säger: "Domedagens Konung", bevittnar han den ära som inte passar någon förutom Konungen, Sanningen, den Uppenbare. Han bevittnar en väldigt kraftfull och betvingande Konung, inför vilken hela skapelsen är underkastad, inför vilken ansiktena ödmjukar sig, ja, inför vilken hela skapelsen självt ödmjukar sig, och till vilken varje innehavare av makt och ära underkastar sig

Och sedan säger han: "Dig tillber vi, Dig anropar vi om hjälp", i detta ligger hemligheten bakom skapelsen och transaktionen med världen och det efterkommande, och det omfattar de mest upphöjda av mål och de mest framstående medel (till att komma nära Gud).

De mest upphöjda av mål är Gudstjänandet och det mest framstående av alla medel är Hans hjälp

och assistans. Det finns ingen gudom som är värdig någon dyrkan i sanning än Han, och det finns ingen hjälpare i dyrkan av Honom vid sidan av Honom. Därför är dyrkan av Honom det mest upphöjda av alla mål och Hans hjälp det mest framstående av medel...

Och dessa ord innehåller två kategorier av monoteistisk gudstro och de är tawhîd ar-Rubûbiyyah och tawhîd al-Ulûhiyya. Gudsdyrkan är inbegripet i Hans namn ar-Rabb och Allâh, så Han dyrkas på grund av Hans Ulûhiyyah, hjälp söks hos Honom på grund av Hans Rubûbiyyah och Han vägleder till den raka vägen på grund av Sin Nåd.

Den första delen av kapitlet nämner därför Hans namn Allâh, ar-Rabb och ar-Rahamân i syfte för den som söker dyrkan av Honom, Hans hjälp och vägledning. Det är endast Han som ensam kan ge allt det. Det finns ingen som kan hjälpa andra i Gudsdyrkan förutom Gud, ingen som kan vägleda (till den raka vägen) förutom Honom. Sedan inser åkallaren i och med Guds ord: "Led oss på den raka vägen", sitt extrema behov av vägledning. Han behöver inte någonting annat i så stor utsträckning så som han behöver denna vägledning. Han behöver det vid varje tillfälle och vid varje ögonblick...

Sedan klargör Gud att denna väglednings människor är de som har getts Hans välsignelse och inte de som förtjänat Hans vrede – vilka är de som känner Sanningen men som inte följer den – och inte de som vandrat vilse – vilka är de som dyrkar Gud utan kunskap. Båda dessa grupper talar om Hans skapelse, Hans bud och Hans namn och attribut, men gör det utan kunskap.

Vägen de vandrar som har Hans välsignelse och Nåd skiljer sig från den som beträds av falskhetens människor vad gäller kunskap och handling. Då recitatören avslutar denna lovprisning, bön och tawhîd har han beordrats att avsluta med amîn, vilket är ett sigill (för denna bön) och som änglarnas amîn i skyn sammanfaller med. Denna amîn är en del av bönen förskönande, precis som lyftandet av händerna är en del av förskönandet av bönen, ett efterföljande av sunnah, respekterandet av Guds bud, händernas dyrkan och ett tecken på övergången från en (av bönen) pelare till en annan.

Källa:

al-Djawziyya, Ibn Qayyim, As-Salât wa Hukm Târikihâ, www 12/3-02: Salafipublications.com: Ibn al-Qayyim on the Hadeeth Qudsee : "I Have Divided the Prayer Between Myself and My Servant..." (artikel id IBD060001)